

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 április Próza

Egressy Zoltán: Élénk neon

Hat gyereket akartam valamikor. Nálunk mindenki egyke volt, az egész rokonságban, akármerre néztem. Én máshogy szerettem volna. Aztán a tévében láttam egy olasz filmet, tetszett benne a nagy család, pont olyanak tűnt, amilyenek elképzeltem a magam jövőjét, zaj, zsvajgás, élet, röhögés, minden, de volt egy reggelizős jelenet. És észrevettem, hogy három vaj van kirakva az asztalra. Az sok.

Ma már egynek is örülnék, tudod? Gyereknek, nem vajnak. Nehogy megjíjedj, nem mostra gondolok. Csak ha úgy alakul. Van még egy kis időm, bár már nem annyira sok. Nem kapaszkodom senkibe emiatt, beléd se fogok. Ha úgy alakul, simán le tudok mondani még rólad is. Simán nem, az így nem igaz, de megoldom magamban, ha muszáj. Hozzá vagyok szokva a fájdalmakhoz, edzett vagyok már. Szóval nem leszek öngyilkos, ha szétmegyünk, vagy beteg, semmi ilyesmi, ne aggódj. Nyugodtan bátor lehetsz velem. Nem nyüffögök, ha mégse jön össze veled, és nem vagyok ilyen visszaringató se, ha nem megy, nem megy. Békében együtt, vagy békével el, ezt mondom másoknak is, ha tanácsot kérnek, hát még magamnak. Látod, a hat gyerek is már csak ilyen álomemlék, túl vagyok rajta, pedig teljesen komolyan gondoltam.

Képes voltam lemondani más vágyamról is. Például imádtam a havat. Azt hittem, egész életemben azzal foglalkozom majd. Minden kisgyerek szereti, főleg, ha lány, de nekem nem múlt el később se. Ha esik, ma is egyből kimegyek az utcára, vagy ha tehetem, erdőbe, az még szebb. Az sokkal szebb. Egyszerűen nem bírok megmaradni a lakásban olyankor, majd meglátod télen. Mennyivel jobb a hóesés részének lenni, mint csak úgy nézni, nem? Rád esik, és puszt nyom az arcodra. Olyan angyaltollas gyönyörű tud lenni. Egy havas városi táj! Nem is az erdőt mondom, az még inkább, az egészen földöntúli, de még a város is. Mindjárt városka lesz tőle. A házak hóban. A csikorgás a talpad alatt. Neked ez nem ilyen? Hogy elszáll tőle a szíved?

Nyolcadikos voltam kábé, mikor kitaláltam, hogy hókutató leszek. Mondta az apám, hogy jó, oké, az magyarul meteorológust jelent, ami viszont tiszta hülyeség, kislányom, majd kitalálsz valami jobbat, semmi baj, ráérsz még vele. Hiába tiltakoztam, egyrészt nem akartam mást kitalálni, másrészt próbáltam elmagyarázni neki, hogy nem a meteorológia érdekel általában, az időjárás, a felhőfajták, ciklonok, anticiklonok, ezek a hülyeségek, kizárólag a hó. Arra akarok specializálódni. Bár szerintem ez inkább már valamelyik későbbi beszélgetés lehetett, mert ciklonról, anticiklonról valószínűleg nem hallottam nyolcadikosként. Igen, ezek szerint évek múlva is szóba jöhetett köztünk ez a dolog. Csak halványan emlékszem arra az időszakra. Meg az apámra is. Végighallgattam a lebeszélő szövegeit, de belül azt gondoltam, mondd csak, én tudom, amit tudok, úgymint hókutató leszek.

Büszke voltam, amiért kitaláltam magamnak ezt a különleges foglalkozást, másnak nem is nagyon mondtam apámon kívül, nehogy ellopják az ötletemet, valamiért azt gondoltam, csak néhány kiválasztottból lehet hókutató. Bántott apám fitymálása, sőt, nem csak fitymált, ki is

nevetett, fájt, de dacossá is tett. Aztán egyszer valamiért gyanút fogtam, utánanéztem, és kiderült, hogy tényleg nincs ilyen szakma. Nincs olyan, hogy hókutató. Komoly sokk volt, igazi döbbenet.

Érdekelt más is akkor még, az irodalom. Vagy hát inkább csak a versek. Az iskolában jó ideig én voltam az ügyeletes versmondólány. Úgy is hívtak, ez volt a becenevem. Versmondólány. Ezzel szedett fel az első fiúm is, eggyel járt felettem, édesen tudta mondani, hogy *szia, versmondólány*. Aztán megváltozott, csak a megszólítás maradt, ő egyre vadabb lett, egy idő után mindenféle utasítgatott, és mindig hozzátette ezt a versmondólányt. Ez lett a perverzója. Hagytam őt a francba.

A versekkel állandóan szerepeltem, éveken át, szerettem csinálni, jól ment a szavalás, előkerült mindenféle költemény a különféle ünnepeken, lelkesítők, forradalmiak, mikor mi kellett. Nyertem sorban a versenyeket is, mert azokon meg elindultam persze, ahol és amikor csak lehetett, általában balladákat mondtam. Jól álltak, azt mondták. Minden, aminek súlya volt, jól állt. Aztán egyszer egy országos döntőn, ahol esélyes voltam, a vége előtt nem sokkal belesültem valamelyik versbe. Akkor abba hagytam, kész. Azóta nem szavaltam. Majd neked, egyszer, ha akarod. Tudom is, mit fogok elmondani.

Ez a kettő volt nekem komolyabban, a hó meg a versek. Ja, meg a szerelem. Szerettem szerelmesnek lenni. De annak meg mindig rossz lett a vége. Minél szerelmesebb voltam, annál rosszabb. Eddig így volt legalábbis. De most majd nem így lesz. Most a helyemen vagyok végre.

Arra mondjuk soha nem gondoltam, hogy nővére leszek egy kórházban, aztán nézd meg. Nincs bajom vele ma már, csak néha belegondolok, és akkor furcsa mégis, nem tudom, olyan kicsit, mintha nem én lennék. Sokszor szinte kívülről látom magamat, ahogy jövök-megyek a reménytelen folyosón a fehér köpenyemben. Lebeg mögöttem, egyedül azt bírom benne.

A hómániából annyi maradt meg, hogy szeretem. És talán másoknál erősebben dobban meg a szívem, mikor esik. Főleg, mikor elkezd szemerkélni. Ennél többről nincs szó, legfeljebb néha, amikor előnt valami hullám. De nem keresem a hó társaságát kifejezetten, még síelni se tudok, pedig lett volna lehetőségem megtanulni, volt egy síoktató pasim. Igaz, nyáron. Pár hétig. Néhány éve akkor jött fel bennem valami durvában, amikor az egyik barátom elvitt Ausztriába. Nyert valami wellness-díjat, két éjszakát egy hotelbe, épp nem volt kivel mennie, szakított vagy elvált, nem tudom pontosan. Engem hívott el arra a három napra. Barát volt csak, semmi szerelem, bár aztán ott lett egy kis közöm hozzá máshogy is, mindegy, ez lényegtelen. Kellemes hétvége lett belőle összességében. Az utolsó napon, hazafelé jövet megálltunk egy jégbarlangnál, és akkor megcsapott a régi rajongó érzés. Már a bejáratnál. Pedig alapvetően jég volt ott, nem hó, mégis, újra előntött ez a tél-cucc. De azért le tudtam nyomni magamban.

Tudod, én nem úgy vagyok, mint mások, akik télen akarnak Kanári-szigetezni, fordítva, én nyáron mennék el a télbe. Nem szoktam mondjuk, de mindig úgy érzem, az lenne az igazi.

Kíváncsiságból megnéztem nemrég interneten, nem jön ki semmi arra, hogy *hókutató*. A *hókutatóra* viszont igen, egy hetven évvel ezelőtti képsorozat, Wein István látható rajta, a képaláírás szerint ő az volt. Hókutató. Talán az egyetlen a világon. Wein István mér, Wein István síel, láthatók az Algai-havasok, fekete-fehér képek, nagyon szépek. Azok a hegyek... Tudod te azt, hogy a hegyi részek elsőszámú vízforrása mindig a hó? Már ahol van, persze. De annyira, hogy például a Sierra Nevada-hegység hava Kalifornia állam vízellátásának az egyharmadát fedezi. Tavasszal meg nyáron elolvad, azért. Most meg, hogy van ez a felmelegedés, meg általában az aszályok, az éghajlatváltozás, tudod, kevesebb a víz, muszáj lenne egyre többet

tudni a hóról. Felülről vizsgálgatják, azt olvastam, csak onnan nehéz megkülönböztetni a víztől. A földön sima ügy, az eső nedves és folyékony, a hó fagyott és szilárd, viszont fentről nehezebb, pedig az úrból nézegetik, jobb a rálátás, csak mondom, onnan elég bonyolult. Sokszor együtt esik az eső meg a hó, és ilyenkor a hó gyakran beleolvad az esőbe. Te az esőt szereted, tudom. Nem ugyanaz.

Kábé ott tart a tudomány a hóval, mint negyven éve az esővel. És miért? Mert nincs igazából külön hókutatás.

Olyan szépen fogsz. Van benne férfienergia, szexualitás, de nem ez a lényeg. Tele van szeretettel. Az a lényege. Szinte sír az érintésed, tudod? És ez most nekem... Én is tele voltam szeretettel éveken át, csak nem tudtam kinek odaadni. Haza akartam menni valakihez, aki vár, és büszke rám. Arra vágytam, hogy szerethessek valakit, úgy, ahogy akarom, és ő pont úgy szeressen, ahogy akarom. Nem tudtam, lesz-e ilyen valaha, egy ilyen burok, ami megvéd mindentől és mindenkitől. Egy cinkostárs. És most van. És te vagy.

Ha nem szereted, nem rakok fel ennyire sok rúzszt magamra máskor, szóltak már a kórházban is miatta. Aki nem szól, az meg túlságosan néz. Az se jobb. Pedig a rúzsnek inkább védőpajzsnek kéne lennie, pont nem a kihívás a lényeg, hanem hogy azzal nem annyira meztelen a száj. A smink is pajzs nekem, a púder is, minden, amit magamra kenek. Megvéd a többi embertől. Megvéd neked. Egyszerűen nem hiszem el egyébként, mióta nem kapok már normális szempillaspirált. Hatalmas a szempillám, ez meg, ami van, összecsomózza, ahelyett, hogy kiemelné. Összenyomja, és kisebbnek látszik. Vagy műnek. Adj egy pusztit. Egy csókot adj.

Nem tudom elmondani, milyen, hogy vagy nekem. Jó, tudom, még csak egy hete, de rád vártam egész életemben. Te vagy az igazi. Nekem ez nem kérdés. Míg feldolgoztam a lightkólamániádat, addig eltelt azért pár nap, de már ezen is túl vagyok. Figyelj, én tényleg azt hittem, nem lesz már soha senkim. Majdnem biztos voltam benne. Úgy értem, komoly. Nem komoly mindig volt, az lehet bármikor az embernek.

Akiket igazán szerettem, azok nekem soha nem jöttek össze.

Tizenyolc voltam, mikor elköltöztem otthonról vidékre. Senkim nem volt, nem komoly szinten se. Egy darabig jólesett egyedül lenni, aztán egyre jobban kezdtem rettegni. Pedig nem vagyok másiktést-függő szerintem, vagy ilyen kényszerkapcsolatos, de túl hosszú idő telt el, nagyon régen egyedül voltam, félttem, nehogy úgy maradjak, nem tudtam mit kezdeni magammal. Egy délután takarítottam az ablakot. Szép idő volt, meleg, rajtam laza kis trikó, nézegettem kifelé munka közben. Észrevettem egy fiút. Állt az utcán, durván bámult. Nem bántam, tetszett nekem, de aztán mire fordultam kettőt, elment. Sajnáltam, mert szimpatikus volt. Pár nappal később éjszaka bedörömbölt valaki az ablakomon. Nem keltem fel, gondoltam, valami részeg handabandázik, előfordult máskor is, földszinten laktam, forgalmas utcában. Aztán kaptam egy képeslapot. Ablak volt rajta muskátlikkal és egy elég jó csajjal. Az ilyet meg tudom ítélni. Azt írta a lap feladója, nem is feladó, bélyeg nem volt rajta, nyilván odajött és bedobta a levélszekrénybe, szóval azt írta, látott egy gyönyörű lányt, százszor szebbet, mint aki a képen van, hasonlít rá, csak százszor szebb. Éjszaka jött haza munkából, és bezörgetett az ablakán, nem is tudja, miért. És most bocsánatot kér, mert tudja, mi két külön világban élünk, nem lehet közös a sorsunk. És hogy azt kívánja, legyek boldog. Ott álltam halálosan magányosan, egy kurva telefonszámot nem hagyott, egy nevet nem írt bele, nem derült ki soha, ki ő.

Ilyenek történtek velem előtted.

Majd rászoktatlak eső helyett a hóra, jó? Például. Nézd az esőcseppeket. Gömb alakúak,

ugye? Nézd, most esik, meg tudod nézni a párkányon, mikor leér. Kicsit horpadtak, de végül is egyféle alakjuk van. Viszont a hó! A jégkristályoknak rengeteg alakzata lehet! Főleg a hőmérséklettől függ. Vannak tú alakúak, oszlopok, lapocskák, van, amit hócsillagnak neveznek, az a legszebb szerintem, a csillag. Hócsill. Te azt se tudod szerintem, mi az újhó meg a régi hó közti különbség. Mondjuk nem olyan nehéz kitalálni. De majd elmagyarázom pontosan egyszer azt is. Vagy megmutatom télen. Tudod, azokon belül is mennyi fajta van? Az újhón meg a régi hón belül? Nem tudod. Van vadhó. Porhó. Nedves hó. Hódara. Csonthó. Kérges hó. Tömött hó. Préselt hó. Úszóhó. Mindegy, nem fárasztalak.

Egyszer megkérdeztem egy srácot – volt egy kis közöm hozzá, de semmi komoly –, kérdeztem, milyen színű vagyok szerinte. Minek lát. Mert szerintem ő okker. Csodálkozott az okkeren, azt se tudta pontosan, az melyik szín, viszont a kérdésekre azonnal rávágta, hogy élénk neon vagyok. Mondtam, az nem szín, én meg arra vagyok kíváncsi, milyennek lát, kéknek, sárgának, barnának, nem igaz, hogy nem tudja eldönteni. Nézett, nézett, de csak a neont ismételtette. Élénk neon. Élénk neon. Na, mondtam neki, te se menj sokat napra, mert megsuhint a fény, és begajdulsz még jobban. Nem is lett vele semmi komoly aztán. Szerinted milyen színű vagyok? Te olyan törtfehér.

Pár napja behoztak egy embert a kórházba, valami rendező. Igazi kultúrduhajnak nézem, biztos nagyon erőszakos tud lenni, ha akar. Most képtelen lenne vadulni, még szarul van eléggé. Szétkingyolta magát egy csúnya autóbalesetben. De azért már épülget. Fura terve van. Abba akarja hagyni a munkáját, taxizni fog inkább Ausztriában. Jó, nem? Gondol egyet, és elkezd valami mást csinálni. Régi álma lehet. Mi lenne, ha én meg átnyergelnék meteorológiára? Tanulni kell hozzá sokat, tudom, és az idő, de akkor foglalkozhatnék esővel is, annak meg örülnél, nem?

EI kéne slisszannom a kórházból, hagyni a francba, infúziót mindenki be tud kötni, mosolyogni mindenki tud az orvosokra, nem nagy cucc, de kutatni a hócsillagokat, az nem érdekel mást. És szükség is lenne rá, nem magam miatt akarnám, nekem teljesen elég az élettől, hogy te vagy már nekem, meg a gyerekek majd később, sokat szeretnék, majd megbeszéljük.

Hóügyben szerintem a tudomány hasznára lehetnék. A felhőn belüli előéletét vizsgálnám legszívesebben, az lehetne a fő területem. Azért fontos, mert az határozza meg, hogy a csapadék később milyen módon halad át a Föld víz- és éghajlati körforgásain. Mesélek erről is neked, lesz elég időnk rá.

Tetszik

26 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Egressy Zoltán: Hibát hibára** Spirálfüzet drótját kell beletenni, és akkor ahogy szívod, megáll végig...
2. **Egressy Zoltán: Kicsi világ** Én csak üzemeltettem a kiskocsmát, nem voltam tulajdonos, nem úgy...
3. **Egressy Zoltán: Szaggatott vonal (részlet)** Most közelít az első kocsi azóta, hogy egymásnak estünk,...
4. **Egressy Zoltán: Álmos utas haragja** Százhetet vert a harang délben, megszámoztam végre, régen készültem rá....
5. **Egressy Zoltán: Összesítés** Egressy Zoltán Összesítés Pár napja te vagy a háttérképem,...

Cimkék: **Egressy Zoltán**